

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Duchon Gábor Balázs ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek, a Dr. Kövér Mietta Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kövér Mietta ügyvéd) által képviselt dr. alperes neve (alperes címe) alperes ellen osztályra bocsátási kötelezettség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 28. napján meghozott 21.P.26.580/2010/61. számú ítélete ellen az alperes részéről 63. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 426.720 (Négyszázhuszonhatezer-hétszázhusz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek testvérek, szüleik - dr. **K.L.** és dr. **K.L.-né** - 1957-ben kötöttek házasságot, a III. rendű felperes 1960-ban, a II. rendű felperes 1962-ben, az alperes 1967-ben és az I. rendű felperes 1971-ben születtek.

A felek édesapja, dr. **K.L.** saját személyében haszonélvezőként, valamint az I. rendű felperes és az alperes, mint tulajdonjogot szerzők törvényes képviselőjeként eljárva, 1977. augusztus 19-én adásvételi szerződést kötött, mellyel 250.000 forint vételárért megvásárolta a **b.-i O.** utca 29/b. szám alatti 1521 m² alapterületű ingatlant (továbbiakban: **O.** utcai ingatlan) a rajta lévő kétszintes, felújításra szoruló felépítménnyel. A szerződésben rögzítésre került, hogy a felépítmény felső szintjén **M.A.** és családja lakik, míg az alsó szintet a vevő és családja használja. Az ingatlan tulajdonjogát a kiskorú vevők egymásközt egyenlő arányban szerzik meg, apjuk dr. **K.L.** holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelten. A vevők tulajdonjoga és az azt terhelő haszonélvezeti jog 1979-ben került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

Dr. **K.L.** és házastársa, valamint gyermekeik a vételkor ténylegesen **G.-n** laktak, ezt követően az egyes családtagok különböző időszakokban használták az **O.** utcai ingatlant. 1991-ben a felépítmény felső szintjén lakó **M.** család 500.000 forint térítés ellenében az ingatlanból kiköltözött, mely térítést dr. **K.L.** fizette ki. Az alperes 1994-ben kezdeményezte, hogy szüleik még életükben rendelkezzenek gyermekeik között vagyonuk elosztásáról, melynek során a létrejövő részek önálló egységet képezzenek, mellyel mindenki szabadon, belátása szerint gazdálkodhat és ne jöjjenek létre lehetetlen tulajdoni viszonyok, amik további vita forrásai lehetnének. 1995. április 15-én „A **K.** család családi vagyoni megegyezésének

néhány sarkalatos pontja" címmel egy tervezetet készített, rögzítve, hogy a megegyezés tárgya a család birtokában lévő, illetve az **O.** utcai ház kiadásából vásárolandó ingatlanok, illetve a „végleges örökül hagyás utáni állapot”. A tervezet szerint, a III. rendű felperesé legyen a **d.-i B.** utcai lakás és a **g.-i ház.** A **b.-i O.** utcai ház bevételeiből megvásárolandó a II. rendű felperes részére **D.-ben** a **N.** környékén egy 1,5 szobás, legalább 50 m² alapterületű téglalapítású társasházi összkomfortos lakás 2.000.000 forintért, anyjuk holtig tartó hasznélvezeti jogával és a III. rendű felperes szabad hasznosítási jogával, mindaddig amíg nem jut hozzá örökréséhez. Ezenkívül a II. rendű felperes részére **B.-n,** **B.-n** vagy **P.** belvárosában jó környezetben az **O.** utcai ház bevételeiből vásárolandó egy minimum 35 m² alapterületű egy szobás összkomfortos társasházi lakás kb. 2.500.000 forintért, anyjuk holtig tartó hasznélvezeti jogával és az alperes szabad hasznosítási jogával, az I. rendű felperes tulajdonjogáról való lemondásáig, valamint a **H.** utcai ház építéséhez való 1.500.000 forint összegű hozzájárulás. Az alperesé legyen az **O.** utcai ház és az I. rendű felperesé az **O.** utcai ház bevételeiből, valamint a **b.-i Zs.** utcai lakás beszámításával megvásárolandó, legfeljebb hat lakásos kertes házban, minimum 90 m² alapterületű összkomfortos lakás kb. 10.000.000 forintért. Az **O.** utcai ház hasznosítása édesapjuk részéről hasznélvezőként, mint magánvállalkozó részére bérbeadással történik. A bérbeadásból befolyó összegeket az alperes, mint a Bt. beltagja szabadon használja „a testvérekkel szemben vállalt kötelezettségek mihamarabbi teljesítése érdekében”. A megvásárolandó lakások meghatározott paramétereiről a leendő tulajdonos, valamint a szülők és az alperes beleegyezésével el lehet térni és az ingatlanok megvétele után az I. rendű felperes lemond az **O.** utcai ház ? részéről, valamint a többi testvér is minden fajta követeléséről.

1995. április 16-án **G.-n** a peres felek, valamint szüleik, továbbá az alperes menyasszonya, **Cs.R.,** a II. rendű felperes házastársa jelenlétében megbeszélést tartottak, melynek tárgya az alperesi tervezet, annak alapulvételével az **O.** utcai ház felújítása és azt követő hasznosításából befolyó bérleti díjból megvásárolandó ingatlanok öröklése, valamint a vagyonfelosztással kapcsolatos megállapodás volt. A megbeszélésen a tervezett megállapodás nem jött létre.

A peres felek édesapja, dr. **K.L.** 1998. április 20. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt, törvényes örökösei gyermekei a peres felek, valamint az özvegyi hasznélvezeti jogra jogosult túlélő házastársa voltak. A törvényes örökösök osztályos egyezséget kötöttek, melyben a leltárba vett hagyatéki vagyontárgyakat egymásközt megosztották és a hagyatékot a közjegyző ennek megfelelően adta át.

A jelen per I. rendű felperese a **Bíróságon** 2008 júliusában pert indított a jelen per alperese ellen az **O.** utcai ingatlan közös tulajdonának megszüntetésére. A perben a 2009. február 16. napján tartott tárgyaláson a felek kijelentették, hogy megállapodtak annak kérdésében, hogy ki váltja magához az ingatlant és milyen áron, valamint teljes körűen elszámolták kötelmi és dologi jogi igényeiket. A jelen per I. rendű felperese előadta, hogy az ingatlan családi vagyon, ezért szeretné az egyezségbe rögzíteni, hogy ő a maga részéről egyoldalú nyilatkozattal vállalja, hogy a részére fizetendő 70.000.000 forintos megváltási ár terhére 36.000.000 forintot fizet a jelen per II. rendű felperesének és 15.000.000 forintot a III. rendű felperesnek. A tárgyaláson a II. és III. rendű felperesek is részt vettek és jegyzőkönyvbe rögzített nyilatkozatuk szerint, az I. rendű felperes által előadott összegek juttatásával az ingatlan vonatkozásában az alperes irányába sem dologi jogi, sem kötelmi jogi, sem elszámolási igényük a jövőre nézve nincs. Ezt követően az I. rendű felperes és az alperes egyezséget kötöttek, mellyel az ingatlan közös tulajdonát oly módon szüntették meg, hogy az alperes magához váltotta az I. rendű felperes ? részilletőségének tulajdonjogát és kötelezettséget vállalt 70.000.000 forint megváltási ár megfizetésére. Az egyezségben az I. rendű felperes egyoldalú

nyilatkozataként került rögzítésre, hogy a részére juttatott teljes megváltási ár terhére a II. rendű felperesnek 36.000.000 forintot, a III. rendű felperesnek pedig 15.000.000 forintot fizet meg. A **Bíróság** a felek egyezségét jóváhagyta.

A peres felek édesanyja, dr. **K.L.-né** (továbbiakban: örökhagyó) 2009. április 19. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt, törvényes örökösei gyermekei, a peres felek. Az örökhagyó hagyatékát a **d.-i B.** utca 12. földszint 2. szám alatti társasházi lakás (értéke 18.000.000 forint), a **d.-i B.** utca 12. 4. szám alatti garázs (értéke 1.200.000 forint), a **cs.-i** szántó és mocsár külterületi ingatlan 3620/151.840 része (értéke 136.000 forint), a **bank** által az örökhagyó nevében vezetett számlaegyenlege, lekötött betétek (199.099 forint, 1.004.000 forint, 154.050 forint, 190.000 forint, 300.000 forint, 63.112 forint) és kamatai, valamint a **d.-i B.** utca 12. földszint 2. szám alatti lakásban készített ingóleltár 1-28. tételei alatt felvett ingóságok képezték. A hagyatéki eljárásban a felperesek az alperestől a kb. 160.000.000 forint értékű **O.** utca 29/b. szám alatti ingatlan ? részének osztályra bocsátását kérték. Az alperes vitatta osztályra bocsátási kötelezettségét és hivatkozott arra, hogy az ingatlan közös tulajdonának megszüntetése iránti perben az I. rendű felperes tulajdoni illetőségét magához váltotta és a kapott összegből az I. rendű felperes részesítette másik két testvérét is. Kérte, hogy az I. rendű felperes az örökhagyó által 2006-ban eladott ingatlan vételárából kapott 12.000.000 forintot, a III. rendű felperes pedig az örökhagyótól kapott 6.000.000 forintot bocsássa osztályra. Az öröklési jogvitára tekintettel a közjegyző az örökhagyó hagyatékát ? részben teljes hatállyal a II. rendű felperesnek, további személyenkénti ? részben, ideiglenes hatállyal az I. és III. rendű felpereseknek, valamint az alperesnek adta át azzal, hogy az érdekelt örökösök az ideiglenes hatályú végzéssel figyelembe nem vett igényeiket perben érvényesíthetik.

A felperesek módosított keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperest az **O.** utcai ingatlanból az örökhagyótól 1977-ben kapott előadomány tekintetében osztályra bocsátási kötelezettség terheli, az örökhagyó felosztásra kerülő hagyatéki vagyonából már kielégítettnek kell tekinteni és a bíróság az alperest ennek tűrésére kötelezze.

Keresetük ténybeli alapjaként előadták, hogy 1977-ben az **O.** utcai ingatlant közös vagyonuk terhére szüleik vásárolták meg, az akkor kiskorú I. rendű felperes és az alperes nevére, apjuk dr. **K.L.** holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelten. Az ingatlant a szülők négy gyermeküknek szánták, ami azért került csak a két legkisebb gyermek nevére, mert a vételkor a II. és III. rendű felperesek már nagykorúságuk küszöbén, családalapítás előtt álltak és az akkori tulajdonszerzési korlátozások miatt, nem szerezhettek volna több ingatlant. A családi egyeztetések, megbeszélések során többször elhangzott, hogy az előadományban részesülő testvérek juttatását a hagyatéki vagyon elosztásakor figyelembe kell venni. Édesapjuk halálát követően az alperessel vitájuk addig fajult, hogy az I. rendű felperes kénytelen volt az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése iránt pert indítani, melynek során az alperes az I. rendű felperes tulajdoni hányadát magához váltotta. Ezzel az I. rendű felperes részére lehetővé vált, hogy az őt illető részilletőség megváltási árából többi testvérével elszámolhasson. Az alperes azonban az általa kapott előadomány elszámolásától mereven elzárkózott, holott szülei az ingatlan ? illetőségét osztályra bocsátás kötelezettségével adták neki, mivel egyik gyermeküket sem akarták a többiek rovására előnyben részesíteni. Az ingatlan vételára a szerződésben rögzített 250.000 forinthez képest ténylegesen 1.000.000 forint volt. A juttatáskori érték figyelembevétele az osztályra bocsátásnál a felperesek számára súlyosan méltánytalan lenne, mivel a juttatás időpontja és az örökhagyó halála között igen hosszú, több mint 30 év telt el, mely alatt bekövetkezett társadalmi és gazdasági viszonyok miatt, az ingatlan értéke

jelentősen megnövekedett, ami önmagában is megalapozza a Ptk. 620. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát.

Alperes a kereset elutasítását kérte, hivatkozott arra, hogy az ingatlan ? részilletőségét 1977-ben vevőként vásárolta meg, apja holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelt, melynek vételára a felperesi állítással szemben a szerződésben feltüntetett 250.000 forint volt. Az ügyletben édesanyja, az örökhagyó nem vett részt, a vételárát apja különvagyonából biztosította. Vitatta, hogy ingatlanjuttatásban részesült, álláspontja szerint apjától kizárólag a vételár ráeső részét kapta 62.500 forint értékben, aki azt nem osztályra bocsátási kötelezettséggel adta. Apjuk halálakor az ingatlanhányad előadományi jellege nem merült fel, hagyatékában a törvényes öröklés rendje érvényesült és hagyatéki eljárása során az ingatlan tekintetében a juttatás előadományi jellegére a felperesek nem hivatkoztak, osztályra bocsátási igényt nem terjesztettek elő, ami joglemondásként vehető figyelembe. A felperesek közös tulajdon megszüntetése iránti perre való hivatkozása irreleváns, mivel abban az alperes osztályra bocsátási kötelezettségét nem ismerte el, a II. és III. rendű felperesek tettek a perben közokiratba foglalva olyan nyilatkozatot, hogy vele szemben az ingatlannal kapcsolatban további igényük nincs. Mindezek mellett az alperes álláspontja szerint, osztályra bocsátásra csak a juttatáskori érték figyelembevételével van lehetőség, valamint figyelembe kell venni az ingatlant terhelő haszonélvezeti jogot, és az általa az ingatlanon végrehajtott beruházások értékét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperest néhai dr. **K.L.**-né született **B.K.V.** örökhagyó által az alperesnek 1977-ben juttatott előadomány tekintetében 15.750.000 forint értékben osztályra bocsátási kötelezettség terheli, ezért az alperest a néhai dr. **K.L.**-né született **B.K.V.** örökhagyó után felosztásra kerülő hagyatéki vagyonból kielégítettnek kell tekinteni. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I., II. és III. rendű felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 1.951.522 forint perköltséget, melyből 192.496 forint áfa. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a kereset túlnyomórészt alapos. A Ptk. 619. § (1) bekezdése szerint, ha több leszármazó közösen örököl, mindegyik örököstárs köteles a hagyaték értékéhez hozzászámítani annak az ingyenes adománynak az értékét, amelyben őt az örökhagyó életében részesítette, feltéve, hogy a hozzászámítást az örökhagyó kikötötte vagy a körülményekből arra lehet következtetni, hogy a juttatást a hozzászámítás kötelezettségével adta. Osztályra bocsátás esetén a Ptk. 620. § (1) bekezdése értelmében a hagyaték, valamint az osztályra bocsátott ingyenes adományok tiszta értékének összeszámításával nyert együttes érték megfelelő arányos elosztása útján kell megállapítani az egy-egy örököstársnak jutó örökrészt és abból le kell vonni az örököstárs által osztályra bocsátott értéket. A (2) bekezdés szerint, az érték megállapításánál az adomány juttatáskori értékét kell számításba venni, ha ennek az értéknek az alapulvétele bármelyik érdekeltre súlyosan méltánytalan, a bíróság az értéket az összes körülmények figyelembevételével állapítja meg. Ha az örököstárs által osztályra bocsátott érték eléri vagy meghaladja az örökrészenek az osztályra bocsátott értékek figyelembevételével számított értékét, őt a felosztásra kerülő hagyatéki vagyonból kielégítettnek kell tekinteni, a többletet azonban visszatéríteni nem köteles. Ilyen esetben a hagyatékot a többi örököstárs között a hagyatékban nem részesülő örököstársnak, valamint az ilyen örököstárs adományának figyelmen kívül hagyásával kell felosztani (Ptk. 622. §).

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felek szülei, dr. **K.L.** és dr. **K.L.**-né az 1977. augusztus 19-én kötött adásvételi szerződés időpontjában házastársak voltak, ezért közöttük az 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 27. § (1) bekezdése alapján a házassági életközösség

idejére házastársi vagyontársaság keletkezett. Ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdonát képezte mindaz, amit a házassági életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozott. A Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti vélelemmel szemben az alperes nem bizonyította, hogy dr. **K.L.** az 1977. augusztus 19-én kötött adásvételi szerződés szerinti 250.000 forintos vételárát különvagyonából juttatta az akkor még kiskorú I. rendű felperesnek és az alperesnek. Erre figyelemmel, annak ellenére, hogy az adásvételi szerződésben törvényes képviselőként kizárólag dr. **K.L.** járt el és hasznélvezeti jogot is csak ő szerzett az ingatlanra, a vételár kifizetése a közös vagyoni vélelemre tekintettel a Csjt. 30. § (1) és (2) bekezdései alapján dr. **K.L.**-né örökhagyó tudtával és hozzájárulásával a házastársak közös vagyona terhére történt.

A szerződésben foglaltakkal szemben a felperesek kétséget kizáróan nem bizonyították, hogy az ingatlan vételárára ténylegesen 1.000.000 forint került kifizetésre. Az ezzel kapcsolatos felperesi állítás bizonyítására önmagában az eladó házastársa, **K.S.** nyilatkozata nem alkalmas. A perben kirendelt szakértő véleménye alapján az ingatlan 1977. évi beköltözhető forgalmi értéke 694.000 forint volt, melyből a szerződéskötéskor 57 éves dr. **K.L.** hasznélvezeti jogának értéke 277.600 forint volt. Az ingatlan felső szintjén **M.A.** és családja lakott, így a lakott és dr. **K.L.** hasznélvezeti jogával terhelt ingatlan értéke 291.480 forint volt, ami cáfolja az 1.000.000 forintos vételárát.

A szerződés szerinti 250.000 forintos vételárból a közös vagyoni vélelem alapján dr. **K.L.**-né örökhagyóra annak fele, 125.000 forint jut, melyből az alperesre ennek fele 62.500 forint esett. A bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperest az örökhagyó által 1977-ben ajándékozott készpénzen vásárolt ? ingatlanilletőség tekintetében osztályra bocsátási kötelezettség terheli. A rendelkezésre álló bizonyítékok igazolták, miszerint az örökhagyó leszármazóit a vagyonából egyenlő mértékben kívánta részesíteni és a körülmények alapján megállapítható, hogy az előadományt osztályra bocsátás igényével adta. Ezt az alperes által még a szülők életében készített, a szülők vagyonának elosztására vonatkozó tervezetek és az 1995. április 6-i, a **g.-i** családi megbeszélésről készült hangfelvétel írásban rögzített tartalma egyértelműen igazolta, továbbá egyéb körülményekből is arra lehetett következtetni, hogy a juttatást az örökhagyó a hozzászámítás kötelezettségével adta az alperesnek. Nem osztotta az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az álláspontját, miszerint azzal, hogy a törvényes örökösök dr. **K.L.** hagyatéki eljárásában osztályos egyezséget kötöttek és édesapjuk 1977. évi juttatását nem kívánták figyelembe venni, ez dr. **K.L.**-né örökhagyó hagyatéka tekintetében is joglemondást jelentett, a Ptk. 207. § (3) bekezdése értelmében ugyanis, ha valaki jogáról lemond, vagy abból enged, nyilatkozatát nem lehet kiterjesztően értelmezni. Mindezek mellett az adásvételi szerződés megkötésekor az alperes 10 éves, az I. rendű felperes pedig 6 éves volt és a törvényes képviselőjüként eljáró édesapjuknak a hozzászámítás kötelezettségéhez a kikötést a kiskorúakkal nem kellett közölnie.

Az 1977. évi juttatás óta közel 32 év telt el és a forgalmi viszonyok változására tekintettel, a felperesekre nézve súlyosan méltánytalan lenne a juttatáskori értékkel való számbavétel. Ezért az elsőfokú bíróság az 1977. évi műszaki állapot alapján - a később végzett felújítási és átalakítási munkák figyelmen kívül hagyása mellett - az örökhagyó halálakor fennálló ingatlanérték meghatározására igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki. A szakértő kiegészített véleménye szerint 1977. évi állapotában az ingatlan 2009-re valorizált beköltözhető forgalmi értéke kerekítve 90.000.000 forint volt, melyhez képest az ingatlan felső szintjének lakottságára tekintettel, a lakott érték a beköltözhető forgalmi érték 70%-a, ami 63.000.000 forint.

A II. és III. rendű felperesek dr. **K.L.-né** örökhagyótól előadományban nem részesültek, ezzel összefüggésben az alperes a III. rendű felperes 6.000.000 forintos előadományát nem bizonyította. Az I. rendű felperes elismerte, hogy az örökhagyótól 2006-ban ajándékba kapott előadományként 12.000.000 forint erejéig osztályra bocsátási kötelezettség terheli a **b.-i Zs.** utca 11. földszint 1. szám alatti lakás eladásából származó vételár alapján. Mindezek mellett az alperes azt sem bizonyította, hogy az örökhagyó hagyatékába tartoztak a III. rendű felperes tulajdonát képező **g.-i** ingatlanban lévő ingóságok.

A hagyatékátadó végzés alapján dr. **K.L.-né** hagyatékának összértéke 21.549.000 forint. Az örökhagyó részéről az **O.** utcai házasingatlan megvásárlására az I. rendű felperesnek és az alperesnek együttesen adott előadomány értéke 31.500.000 forint, továbbá az I. rendű felperesnek 2006-ban juttatott előadomány 12.000.000 forint, ez összesen 64.049.000 forint, melyből az egy örökösre eső örökrész ennek $\frac{1}{3}$ -e, azaz 16.262.000 forint. Az I. rendű felperes az örökrészét meghaladó 27.750.000 forint értékű juttatásban részesült, ezért őt a Ptk. 622. §-a alapján a hagyatéki vagyonból kielégítettnek kell tekinteni és a hagyatékot a többi örökös között az I. rendű felperes, valamint az ő adományának figyelmen kívül hagyásával kell felosztani. Ily módon a 21.549.000 forintos hagyaték értékéhez hozzászámítva az alperesnek juttatott 15.750.000 forint előadomány összegét, a felosztandó érték 37.299.000 forint, melyből egy örökösre eső örökrész - $\frac{1}{3}$ rész - 12.433.000 forint. Ezt meghaladja az alperes által kapott 15.750.000 forintos értékű előadomány, ezért őt a Ptk. 622. §-a alapján az örökhagyó hagyatéki vagyonából szintén kielégítettnek kell tekinteni.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság alperesnek azt az álláspontját, hogy a II. és III. rendű felpereseknek a **Bíróságon ügyszámú** perben 2009. február 16-án közokiratba foglalt nyilatkozata az alperessel szemben adománya osztályra bocsátási igényéről való lemondást jelentette, mivel nyilatkozatukat a Ptk. 207. § (3) bekezdése értelmében nem lehet kiterjesztően értelmezni. Nyilatkozataik öröklési jogi, ezen belül osztályra bocsátásra vonatkozó igényt nem tartalmaznak. Az I. rendű felperest, mint túladorányozottat a II. és III. rendű felperessel, mint örökösstársaival szemben, megtérítési kötelezettség nem terhelte, ennek ellenére a II. rendű felperesnek a vállalt 36.000.000 forinthez képest 35.000.000 forintot, a III. rendű felperesnek a vállalt 15.000.000 forint helyett pedig 16.000.000 forintot fizetett meg, ami az alperes osztályra bocsátási kötelezettségét nem érinti. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesnek a részére 1977-ben juttatott előadomány tekintetében 15.750.000 forint értéken osztályra bocsátási kötelezettsége áll fenn, ezért őt az örökhagyó után felosztásra kerülő hagyatéki vagyonból kielégítettnek kell tekinteni.

A megállapításra irányuló kereset mellett megalapozatlan a felpereseknek a korábban visszavont, majd újból előterjesztett térésre irányuló kérelme, mert az alperest az ítéleti megállapítás térésre kötelezés nélkül is köti. Ezért az elsőfokú bíróság a felperesek térésre irányuló kérelmét elutasította. A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. A felperesek 97,53%-ban pernyertesek, ezért az alperest kötelezte, hogy fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 877.770 forint kereseti illetékrész és 905.446 forint ügyvédi munkadíjból, valamint 168.306 forint szakértői díjból álló, összesen 1.951.522 forint perköltséget, melyből 192.496 forint az áfa.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, módosított kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, a felperesek perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le és a jogvita elbírálása szempontjából lényeges nyilatkozatok, körülmények figyelmen kívül hagyásával hozott döntést, ezért az

által megállapított tényállás hiányos, ennél fogva érdemi döntése nem a rendelkezésre bocsátott releváns bizonyítékok, tények mérlegelésén alapul.

Az 1977. augusztus 19. napján kelt adásvételi szerződéssel a kiskorú vevők, az alperes és az I. rendű felperes a képviselőjükben eljáró édesapjuk, dr. K.L. révén vásárolták meg az O. utcai ingatlant, ezt követően annak tulajdoni viszonyaiban a szülők akaratából változás nem következett be. A peres eljárás során feltárt adatok szerint a teljes családi vagyon leszármazók közötti egyenlő megosztására bizonyítottan 1994. évtől kezdődően voltak kísérletek, leginkább az alperes kezdeményezésére. Ezek eredménnyel nem jártak, a peres felek között a várt örökségről való rendelkezés mindenre kiterjedően nem jött létre. Legelső, joghatály kiváltására alkalmas megoldás az I. rendű felperes által az alperessel szemben az O. utcai ingatlan közös tulajdonának megszüntetése iránti perben született. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság e per adatai közül kizárólag a tárgyalási jegyzőkönyv egyezség részét és annak alapján meghozott végzést értékelte, figyelmen kívül hagyta azonban a jegyzőkönyvbe foglalt egyéb nyilatkozatok megtételét, körülményeit, indokait, ezért részéről a kereset elbírálásánál lényeges bizonyítékok, körülmények értékelése elmaradt. A közös tulajdon megszüntetése iránti perben a felek az I. rendű felperes és az alperes voltak, a II. és III. rendű felperesek ennek ellenére vettek részt a tárgyaláson és tettek nyilatkozatot, hogy önmagában a közös tulajdon megszüntetése rájuk semmilyen hatással nem lehetett, azzal kapcsolatban semmilyen igényt nem fogalmaztak meg és nem támasztottak a peres felekkel szemben. Részvételük és nyilatkozatuk alapja nem is ez volt, hanem az, hogy a per tárgya valamennyiük várt öröksége volt, nyilatkozatukkal és a perbeli egyezséggel a négy leszármazó örökös az ingatlanban megtestesülő örökségük egymás közötti öröklési vonatkozású szétosztásáról rendelkeztek, ezt támasztja alá a jegyzőkönyvbe foglalt valamennyi idézett nyilatkozat. Mindezekből egyértelmű, hogy a II. és III. rendű felperesek azért voltak jelen a perben - amelynek egyébként nem lehettek volna részesei - mert az általuk örökségnek tekintett ingatlanról rendelkeztek, a többi a perben félként résztvevő leszármazókkal együtt, önmagában a közös tulajdon megszüntetése és az azzal kapcsolatos elszámolás csak a két tulajdonosra tartozott volna.

Az ingatlan megváltási árának jegyzőkönyvben rögzített meghatározási elvéből szintén arra lehet következtetni, hogy a közös tulajdon megszüntetése iránti perben jóváhagyott egyezségben nem pusztán a közös tulajdon megszüntetésének tulajdoni hányad szerinti megváltásáról volt szó. Ezt támasztja alá az alperes jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata, mely szerint: „a megváltási ár meghatározása ennek figyelembevételével is történt, illetőleg egyéb más vagyontárgyakból a többi testvérem juttatást kapott”. Az alperesnek ezt a kiegészítését egyik érintett sem vitatta és az I. rendű felperesi képviselő is csak egy pontosítással élt, mely szerint a leszármazók közötti öröklési elszámolás körében egyetlen nyitott kérdés maradt az érintettek között, ez pedig az ingatlanból befolyó bérleti díjjal való elszámolás. Mindezek azt jelentik, hogy a közös tulajdon megszüntetésekor az alperes által megváltott ? tulajdoni hányad megváltási értékeként meghatározott összeg nem pusztán az ingatlan ? részének értéke, hanem egy olyan megváltási ár volt, amelyben értékelést nyert az örökösök részére nyújtott egyéb juttatás is. Ezért volt a felperes feladata, hogy a jelen per II., III. rendű felperesének teljesítse az egyezségben foglalt összegeket, akik azért nyilatkoztak akként, hogy ha az I. rendű felperes az adott összegeket részükre teljesíti, az alperessel szemben további igényük az ingatlannal kapcsolatban nincs. Az alperes álláspontja szerint a 2009. február 16-i tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatuk és a jóváhagyott egyezség a Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján kizárólag úgy értelmezhető, hogy az egyezségben kikötött megváltási ár teljesítésével az ingatlan vonatkozásában a felek között az elszámolás öröklési jogi szempontból történt meg és ezért ezen vagyontárgy osztályra bocsátására már nem kerülhet sor. Az ingatlannal kapcsolatos elszámolást a felek nem érthették máshogy, mint az azzal kapcsolatos

öröklési jogi elszámolás, mert az ingatlan tulajdonjogára a II. és III. rendű felperesek egyéb jogcímen igényt nem formálhattak. Az egyezség öröklési jogi eredetét erősíti meg, hogy az egyezség megkötésekor a felek édesanyja még élt, tehát tulajdoni igényt neki kellett volna megfogalmaznia. Mindezekből következően a peres felek a közös tulajdon megszüntetése tárgyában indult perben kötött egyezséggel rendezték a családi örökségnek tekintett ingatlannal kapcsolatos teljes körű elszámolásukat, úgy hogy annak teljesülése esetén egymással szemben további igényük nem lesz. Utalt az alperes arra is, hogy a 2009. évi egyezséggel a felpereseknek összességében 70.000.000 forint összeget juttatott megváltás címén. A jelen perben kirendelt szakértő véleménye szerint az ingatlan juttatáskori állapotának megfelelő, de a 2009. évre vetített lakott forgalmi értéke 63.000.000 forint volt. Ehhez képest az alperes jóval többet, 70.000.000 forintot fizetett a felpereseknek, ami a családi örökségből való egyéb részesülésekre tekintettel lett a felperesek között megosztva, ezért az alperest osztályra bocsátási kötelezettség nem terheli.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta és abból helytálló jogi következtetést vont le. Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét döntően arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a peranyag részét képező egyezséget jóváhagyó végzést is tartalmazó tárgyalási jegyzőkönyv tartalmát, a II-III. rendű felperesek nyilatkozatait. Ez valótlan és iratellenes, mert az ítélet tartalmazza alperes által hivatkozott nyilatkozatokat és az elsőfokú bíróság indokolásában kifejtetten rögzítette, hogy a **Bíróságon** folyamatban volt **ügyszámú** perben 2009. február 16-án közokiratba foglalt nyilatkozatok az alperes állításával szemben osztályra bocsátási igényről való lemondásként nem értékelhetők, továbbá a nyilatkozatok öröklési jogi, ezen belül osztályra bocsátásra vonatkozó igényt nem tartalmaznak. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete sem a Pp. 206. § (1) bekezdését, sem pedig a 221. § (1) bekezdését nem sérti. Nyomatékosan hangsúlyozták a felperesek, hogy a hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalán található II. és III. rendű felperesi nyilatkozatok a **Bíróság** azon kérdésére hangzottak el, hogy „a közös tulajdon megszüntetése tekintetében” van-e további igényük az alperessel szemben. A per tárgya nem az alperest terhelő osztályra bocsátási kötelezettség, hanem az ingatlan közös tulajdonának megszüntetése volt, a II. és III. rendű felperesek akarata, nyilatkozata a per tárgyát nem képező egyéb igényekre nem terjedt ki. Rámutattak arra is, hogy a felperesek alperessel szemben fennálló öröklési jogi igényei csak az örökhagyó halálával keletkeztek, így ilyen természetű igényükről még azok keletkezése előtt - figyelemmel arra, hogy a nyilatkozattétel időpontjában az örökhagyó még élt - le sem mondhattak. A Kúria több eseti döntésében is kifejtette, hogy jogról való lemondásnak csak az minősül, ha a jogalany az őt kétségekívül megillető jogosultságról kifejezetten lemond. Olyan jelentéstartalmú nyilatkozatot, melyet az alperes állít, a felperesek nem tettek és a kifejtettek szerint nem is tehettek.

Az egyoldalú jognyilatkozatokat vita esetén a Ptk. 199. §-a alapján irányadó Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint kell értelmezni, ezt azonban a Ptk. 207. § (4) bekezdése a joglemondó nyilatkozatok vonatkozásában kiegészíti, mellyel az értelmezést a joglemondás vonatkozásában leszűkíti, a kiterjesztő értelmezés lehetőségét kizárja. Az alperes a II. és III. rendű felperesek nyilatkozatainak kiterjesztő értelmezését döntően arra alapította, miszerint annak ellenére vettek részt a tárgyaláson és tettek nyilatkozatot, hogy önmagában a közös tulajdon megszüntetése rájuk semmilyen hatással nem lehetett. Ez valótlan és a peradatokkal is ellentétes. A peradatok éppen azt támasztják alá, hogy a perrel érintett ingatlant valamennyien családi vagyonként tartották számon, az alperes perben csatolt 1994-ben és 1995-ben kelt írásbeli nyilatkozatai, valamint az 1995. április 16-án rögzített hangfelvételtől készült leirat is egyértelműen azt

támasztja alá, hogy e családi vagyonnal kapcsolatos bármely döntéshez a testvérek egyetértésére volt szükség. A II. és III. rendű felperesek alperes által idézett nyilatkozataikat tehát nem valamiféle várt örökségről való rendelkezés körében tették, hanem csak és kizárólag a közös tulajdon megszüntetése okán, továbbá az I. rendű felperes a közös tulajdon megszüntetése során olyan tartalmú joglemondó nyilatkozatot, melyet az alperes az osztályra bocsátási kötelezettséggel kapcsolatban terhére állít, nem tett.

A közös tulajdon megszüntetése iránti perben a II. és III. rendű felperesek nyilatkozata csak azért vált szükségessé, mert az alperes az I. rendű felperes tulajdoni hányadát nem a II. és III. rendű felperesek által ismert és általuk már elfogadott **S.T.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményében rögzített forgalmi értéken, hanem attól lényegesen alacsonyabb értéken kívánta magához váltani. Mivel az ingatlan-nyilvántartási állapottól függetlenül a négy testvér az ingatlant családi vagyonként tartotta számon, és az alperes az I. rendű felperesnek az ingatlan tényleges értékéhez képest lényegesen alacsonyabb megváltási árat ajánlott, a II. és III. rendű felperesek nyilatkozata kizárólag a közös tulajdon megszüntetése, az I. rendű felperes tulajdoni hányadának magához váltása körében vált szükségessé. A II. és III. rendű felperesek a tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozataikkal tehát mindössze ahhoz kívántak hozzájárulni, hogy a családi vagyonként számon tartott, de jogi értelemben az I. rendű felperes a tulajdonában álló ? tulajdoni hányadot a szakvélemény által megállapított forgalmi érték alatt, de a szakvélemény szerinti értéken való elszámolási kötelezettség teljesítése mellett értékesíthesse az alperesnek. A valós érték alatti vétellel összefüggésben az alperes javára tett joglemondás tehát kizárólag ebben a körben értékelhető, a II. és III. rendű felperesek akarata és nyilatkozata erre és nem többre irányult. Mindezekre tekintettel a felperesek visszautasítanak minden olyan utólagos interpretációt, amely sem a közös tulajdon megszüntetésére irányuló per tárgyával, sem pedig a felek ügyleti akaratával nem összeegyeztethető. Megjegyzést érdemel, hogy míg az I. rendű felperes a saját tulajdoni hányadának megváltási árával a szülők akaratát tiszteletben tartva, a II. és III. rendű felperesek felé utóbb maradéktalanul elszámolt, az alperes azt saját tulajdoni hányada vonatkozásában már nem kívánja végrehajtani. A felperesek álláspontja szerint sem a tételes jogi szabályozással, sem pedig az anyagi igazsággal, de a tisztességgel és a jó erkölccsel sem összeegyeztethető a II. és III. rendű felperesek nyilatkozatának olyan tartalmú kiterjesztő interpretációja, mint amelyet az alperes azoknak tulajdonítani kíván. Ezért a felperesek nem osztják az alperes azon álláspontját, miszerint a hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatuk bármilyen formában öröklési jogi relevanciával bírnának.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, a felek nyilatkozatait, a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte és mérlegelte, érdemi döntése, valamint annak indokolása is megalapozott.

Fellebbezésében az alperes kizárólag arra alapítva támadta az elsőfokú döntést, hogy az elsőfokú bíróság a per elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékot, az I. rendű felperes által az alperes ellen ingatlanuk közös tulajdonának megszüntetése iránt indított perben a jelen per II-III. rendű felpereseinek jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatát, azok megtételének körülményeit, valamint indokait figyelmen kívül hagyta. Ez több okból alaptalan.

Az alperesi állítással szemben, az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű felperesek hivatkozott nyilatkozatait a per elbírálásánál bizonyítékként vette figyelembe, ugyanis ítélete tényállásában nem csak a bíróság által jóváhagyott egyezség, hanem e nyilatkozatok tartalmát is ismertette. Emellett e

nyilatkozatokat az alperes védekezésére tekintettel értékelte, értelmezte is, és ennek alapján jutott arra a következtetésre, hogy azokat kiterjesztően - az alperes által kért módon, vele szemben az osztályra bocsátási igényükről való lemondásként - nem lehet értelmezni.

A fellebbezésnek a II-III. rendű felperesek hivatkozott nyilatkozatának körülményeivel, indokaival kapcsolatos állításai ellentmondóak, továbbá ellentétben állnak az alperes elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezésével, személyes előadásával, valamint egyéb perbeli adatokkal. A fellebbezés szerint, az ingatlant a jelen per II. és III. rendű felperesei várt örökségüknek tekintették, ezért a közös tulajdon megszüntetése iránti perben kötött egyezséggel a négy testvér együttesen, valamennyiükre kiterjedően, juttatásaik figyelembevételével rendezte a felmerült öröklési jogi igényüket, a megváltási ár is ennek figyelembevételével került meghatározásra, ezért volt az I. rendű felperes feladata, hogy teljesítse a II-III. rendű felpereseknek az egyezségben meghatározott összegeket, akik erre tekintettel nyilatkoztak a tárgyaláson akként, hogy az ingatlanra vonatkozóan az alperessel szemben további igényük nincs. Emellett az alperesnek abból az állításából, hogy a II-III. rendű felperesek igényére tekintettel az alperes az I. rendű felperes részére tulajdoni illetősége tényleges értékénél magasabb megváltási ár megfizetését vállalta - ezért volt az ő kötelezettsége az egyezség szerinti összegek II-III. rendű felperesek részére való megfizetése -, okszerűen csak az következtethető, hogy az alperes a II-III. rendű felpereseknek az ingatlan tekintetében vele szemben támasztott igényüket elismerte és azt az I. rendű felperes közreműködésével, az ? tulajdoni illetősége értékét meghaladó többlet megváltási ár fizetésével vállalta rendezni. A felperes megállapodással kapcsolatos állításai valóságát a perbeli adatok és a fellebbezés más hivatkozásai is, kétséget kizáróan cáfolják. Kiemelendő, hogy a peres felek - köztük az alperes - személyes előadásából kitűnően az alperes által hivatkozott közös, juttatásaik elszámolásán alapuló megállapodást nem kötöttek. A jelen perben az alperes a keresettel szemben előterjesztett védekezésében maga hivatkozott arra, hogy perbeli igényük alátámasztására a felpereseknek a közös tulajdon megszüntetése iránti perrel kapcsolatos körülményekre való hivatkozása „jogilag irreleváns”, mivel ő sem ekkor, sem máskor, osztályra bocsátási kötelezettségét nem ismerte el, és „az I. rendű felperesnek bármely juttatása a további felpereseknek, csak saját belátása szerinti döntésén alapult, mely jelen perben nem hat ki az alperesre” (2. sorszámú előkészítő irat). A 33/A/1. számú beadványában arra hivatkozott, az 1995. húsvéti megbeszélés alapján kizárólag az O. utcai ingatlan I. rendű felperes tulajdonában álló részének magához váltását vállalta, ezért őt nem osztályra bocsátási, hanem csak megváltási kötelezettség terhelte. Mindezek mellett a fellebbezés szerint a közös tulajdon megszüntetése iránti perben a II. és III. rendű felperesek annak ellenére vettek részt a tárgyaláson és tettek nyilatkozatot, hogy a közöstitulajdon megszüntetése rájuk semmilyen hatással nem lehetett, és azzal kapcsolatban „semmilyen igényt nem fogalmaztak meg és nem támasztottak”.

Azt, hogy az alperes a II. és III. rendű felperesekre tekintettel jóval magasabb megváltási árat fizetett az I. rendű felperesnek tulajdoni illetőségéért, a peradatok szintén cáfolják. Az I. rendű felperes keresetében a tulajdonosok által nem lakott, bérbeadással hasznosított ingatlan közös tulajdonának megszüntetését oly módon kérte, hogy a bíróság őt jogosítsa fel az alperes ? tulajdoni illetőségének megváltására. A megváltási árat jogfenntartással 50 millió forintban jelölte meg azzal, hogy az ingatlan tényleges értékének meghatározására a bíróság ingatlanforgalmi szakértőt rendeljen ki. Teljesítőképességével összefüggésben arra hivatkozott, hogy az ingatlanra van vevő, aki azt igen jelentős összegért vásárolná meg, melynek előlegéből ki tudná fizetni az alperesnek járó megváltási árat. Az I. rendű felperes másodfokú eljárásban tett nyilatkozata szerint a vevő 160 millió forintot ajánlott az ingatlanért, továbbá S.T. igazságügyi szakértő a jelen perben 6/F/2. szám alatt

csatolt, 2009. január 29-én kelt véleményében az ingatlan forgalmi értékét 165.800.000 forintban állapította meg, mely értékek lényegesen magasabbak a megváltásnál alapul vett 140 millió forintos értéknél. Az ingatlan értékével kapcsolatos korabeli adatok, továbbá az alperes elsőfokú eljárásban tett, előzőekben hivatkozott nyilatkozatai (2. sorszámú előkészítő irat, 33/A/1 számú beadvány) a felperesek fellebbezési ellenkérelmükben előadottakat támasztják alá, a tekintetben, hogy az **O.** utcai ingatlant családi vagyonként tartották számon, a II-III. rendű felperesek azért vettek részt a közös tulajdon megszüntetése iránti per tárgyalásán és tettek nyilatkozatot, mert az alperes az I. rendű felperes ? tulajdoni illetőségének megváltási áraként a **S.T.** szakértő által megállapított értékhez képest jóval alacsonyabb összeget ajánlott. Ezért a II-III. rendű felperesek tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatukkal ahhoz kívántak hozzájárulni, hogy az I. rendű felperes a tulajdonában álló ? tulajdoni hányadot a szakvélemény által megállapított forgalmi érték alatt, de feljűk a szakvélemény szerinti értéken való elszámolási kötelezettség teljesítésével értékesíthesse az alperesnek. Ezt megerősíti az is, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően a felek képviselői arra kérték a II-III. rendű felpereseket megnyilatkoztatni, hogy „a közös tulajdon megszüntetése tekintetében nekik sincsen további igényűk az ingatlan vonatkozásában azzal, hogy a felperes a részűkre a megváltási árból pénzösszeget juttat, igényeiket elszámoltnak tekintik”. Ebből következően nyilatkozatukat az ingatlan közös tulajdonának megszüntetése „körében” tették.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben helyesen hivatkoztak arra, hogy jogról való lemondásnak csak az minősűl, ha a jogalany az őt kétségkűvűl megillető jogosultságáról kifejezetten lemond. A leszármazónak a perre alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 619. § (1) bekezdése szerinti osztályra bocsátás követelésűre való joga a felmenő halálával és akkor keletkezik, ha a leszármazók a törvényes öröklés rendje szerint közösen örökölnek. Amikor a II. és III. rendű felperesek nyilatkozatot tettek, édesanyjuk még élt, ezért az ő ingyenes adománya tekintetűben az osztályra bocsátás követelésűre joguk nem volt. A Ptk. 660. § (1) bekezdése szerint azonban az örökhagyó leszármazói egymás között az örökhagyó életűben is köthetnek szerződést várt örökségűk tárgyában, melyből következően keletkezésűt megelőzően is rendelkezhetnek várományi jogaikról, köztűk az osztályra bocsátás követelésűre való jogukról, oly módon is, hogy arról ingyenesen vagy ellenérték fejűben lemondanak. Tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezésűben hivatkozott arra, miszerint a felek öröklési jogi elszámolás alapján a közös tulajdon megszüntetűse iránti perben tartott tárgyaláson tett nyilatkozatukkal az általuk örökségnek tekintett ingatlanról, mint várt örökségűként rendelkeztek, ezért ebből a szempontból is vizsgálandók a felek közokiratba foglalt nyilatkozatai.

A leszármazók várt örökségről rendelkezűse szerződűs, melyre a Ptk. szerződűsekre irányadó általános rendelkezűsei az alkalmazandók. A Ptk. 205. § (1)-(2) bekezdűsei szerint a szerződűs a felek akarataának kölcsönös és egybehangzó kifejezésűvel jön létre, melyhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikűk által lényegesnek minősített kérdűsekben való megállapodása szükséges. A 2009. február 16-i tárgyalási jegyzőkönyv a felperesek és az alperes részűről egy elszámoláson alapuló, az ingatlan tekintetűben várt örökségűkről való rendelkezűs tárgyában szerződűskötűsre irányuló egyezű nyilatkozatot nem tartalmaz. A jegyzőkönyv tartalma szerint a peres felek - a jelen per I. rendű felperese és az alperes - között jött létre megállapodás arra nézűve, hogy az alperes váltja magához az I. rendű felperes tulajdoni illetőségűt 70 millió forint megfizetésűvel. Az alperes által hivatkozott négyoldalű megállapodást cáfolja, hogy kizárólag az I. rendű felperes kérte annak egyezűsűgbe foglalását, miszerint „ő a maga részűről egyoldalű nyilatkozattal” vállal a részűre fizetendű megváltási árból a II-III. rendű felpereseknek meghatározott pénzösszegek fizetésűt. Az alperes jelen perbeli nyilatkozata

szerint a közös tulajdon megszüntetése iránti per során a II-III. rendű felperesek semmilyen igényt nem fogalmaztak meg és nem támasztottak", melyből okszerűen következik, hogy tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatuk sem vonatkozhatott egy általuk „meg nem fogalmazott”, meg nem említett várományi jogukról (az anyai hagyaték tekintetében az alperes ingyenes adománya osztályra bocsátásának követelési joga) való lemondásra.

A kifejtett indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperesek részére a másodfokú perköltség megfizetésére, ami a felperesek képviselőjével felmerült, a fellebbezési érték alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint számított 336.000 forint ügyvédi munkadíj áfával növelt összege.

Budapest, 2015. szeptember 3.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné írnok